

Arrest

nr. 137 815 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en Hasiba DIBRANI, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 7 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (*BS* 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. PEETERS die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk het feit dat zij niet naar Kosovo kunnen terugkeren omdat de situatie voor Roma er niet veilig is.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 65 610 van 16 augustus 2011 omdat: (i) hij geen concrete en valabele redenen aanhaalt waarom hij als in Kosovo geboren en getogen Roma geen beroep zou kunnen doen op de verschillende instanties, waaronder UNHCR programma's, teneinde zijn inschrijving te realiseren en zijn identiteitsdocumenten te bekomen, temeer hij wel degelijk in het bezit is van documenten die zijn identiteit en afkomst aantonen, met name een Joegoslavisch paspoort en een identiteitskaart afgeleverd in Mitrovica, (ii) de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), Eulex (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force) aan minderheden wordt geboden als toereikend wordt beoordeeld, er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren)- gemeenschap in Kosovo, de in Kosovo aanwezige autoriteiten zowel bereid als in staat zijn om bescherming aan de minderheden te verlenen, en er in Kosovo overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet redelijke maatregelen worden getroffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, (iii) de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van het Vluchtelingenverdrag, en de situatie er niet van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iv) hij niet aannemelijk maakt dat hij riskeert het staatsburgerschap niet te bekomen, vermits hij in het bezit is van identiteitsdocumenten, zodat hij ook niet aannemelijk maakt geen beroep te kunnen doen op de meest elementaire rechten als werk, onderwijs, gezondheidszorg, sociale zekerheidsrechten en bescherming van de overheid, (v) hij zijn bewering een bijkomend risico op discriminatie te lopen omwille van een gemengd huwelijk niet staaft, en daarenboven zijn echtgenote met hem in 1979 in Kosovo huwde, waar zij samen met drie van hun in Kosovo geboren kinderen woonden tot aan hun vlucht naar Duitsland in 1991, en zijn echtgenote in het bezit is van documenten die haar identiteit aantonen.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 65 611 van 16 augustus 2011 omdat: (i) zij geen concrete en valabele redenen aanhaalt waarom zij, als echtgenote van een geboren en getogen Rom uit Kosovo, geen beroep zou kunnen doen op de verschillende instanties, waaronder UNHCR programma's, teneinde haar inschrijving te realiseren en haar identiteitsdocumenten te bekomen, temeer zij wel degelijk in het bezit is van documenten die haar identiteit en afkomst aantonen, met name een (verlopen) Joegoslavisch paspoort en een identiteitskaart afgeleverd in Mitrovica, (ii) de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), Eulex (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force) aan minderheden wordt geboden als toereikend wordt beoordeeld, er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren)-gemeenschap in Kosovo, de in Kosovo aanwezige autoriteiten zowel bereid als in staat zijn om bescherming aan de minderheden te verlenen, en er in Kosovo overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet redelijke maatregelen worden getroffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, (iii) de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van het Vluchtelingenverdrag, en de situatie er niet van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iv) zij niet aannemelijk maakt dat zij riskeert het staatsburgerschap niet te bekomen, vermits zij in het bezit is van identiteitsdocumenten, zodat zij ook niet aannemelijk maakt geen beroep te kunnen doen op de meest elementaire rechten als werk, onderwijs, gezondheidszorg, sociale zekerheidsrechten en bescherming van de overheid, (v) zij haar bewering een bijkomend risico op discriminatie te lopen omwille van een gemengd huwelijk niet staaft, en daarenboven zij met haar

echtgenoot in 1979 in Kosovo huwde, waar zij samen met drie van hun in Kosovo geboren kinderen woonden tot aan hun vlucht naar Duitsland in 1991, en zij in het bezit is van documenten die haar identiteit aantonen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de huidige asielaanvraag van verzoekers niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. In de bestreden beslissingen wordt vooreerst opgemerkt dat verzoekers de verklaringen herhalen die zij reeds aflegden in het kader van hun eerste asielaanvraag, namelijk dat zij in Kosovo geen huis meer hebben, dat zij een gemend huwelijk hebben, dat hun zoon nooit in Kosovo is geweest en dat de situatie voor Roma in Kosovo niet stabiel is. Wat de opmerking betreft dat Roma in Kosovo zowel met Serviërs als met Albanen problemen kennen, wordt op grond van de beschikbare en als bijlage aan het administratief dossier gevoegde informatie gesteld dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden waarvan kan worden aangenomen dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden, en niet zonder meer kan afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Betreffende de stelling dat de situatie in Kosovo niet stabiel zou zijn, wordt, eveneens op grond van de informatie gevoegd aan het administratief dossier waarover het Commissariaat-generaal beschikt, gesteld dat er geen sprake is van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Daarnaast wordt aan de hand van dezelfde informatie erop gewezen dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verder wordt vastgesteld dat verzoekster haar bewering dat zij noch Bosnische, noch Kosovaarse, noch Servische

identiteitsdocumenten kan bekomen geenszins aannemelijk maakt. Betreffende het feit dat verzoekers verklaren beiden ziek te zijn, wordt erop gewezen dat medische problemen geen verband houden met de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers verwijzen op een selectieve manier naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, die als bijlage aan het administratief dossier is gevoegd en waarvan zij een deel als bijlage aan hun verzoekschrift hebben gevoegd, en trachten alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Zij slagen er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist of niet meer actueel zouden zijn. Zij brengen evenmin documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal weerleggen.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of loutere verwijzing naar algemene (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie, zoals verzoekers in casu doen, volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als "bewijzen procedure tot bekomen staatloosheid (met o.a. schrijven van de ambassade)" aangeduide documenten wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat. Integendeel zelfs, uit een van de bijgebrachte documenten, meer bepaald een document van IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie) blijkt dat verzoekers op 28 januari 2014 verklaarden en op een programma intekenden om vrijwillig te willen terugkeren naar Kosovo. Dit ondermijnt op fundamentele wijze hun verklaarde vrees ten aanzien van Kosovo.

1.5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 november 2014, voeren verzoekende partijen aan dat zij al 22 jaar geen binding meer hebben met Bosnië en er een procedure loopt voor staatloosheid waarvoor een verzoekschrift werd ingediend in juli 2014. Verzoekende partijen stellen dat er nog geen datum is voor de behandeling van hun verzoekschrift voor staatloosheid.

Verzoekende partijen hun betoog dat zij al 22 jaar geen binding meer hebben met Bosnië is ter zake geenszins dienstig. Immers, zowel tijdens hun huidige vierde asielaanvraag als hun vorige asielaanvragen maakten verzoekende partijen steeds en slechts gewag van een vrees ten aanzien van Kosovo, waar zij blijkens hun verklaringen na huwelijk in 1981 een tiental jaar zouden hebben samengewoond en in 1991 op de vlucht sloegen. Hun asielaanvragen werden derhalve steeds en terecht ten aanzien van Kosovo beoordeeld, zodat hun huidige stelling dat zij geen binding meer hebben met Bosnië te dezen niet relevant is.

Verzoekende partijen hun argumentatie dat er een procedure loopt voor staatloosheid waarvoor een verzoekschrift werd ingediend in juli 2014, maar dat er nog geen datum is voor de behandeling van dit verzoekschrift, doet geen afbreuk aan, en verzoekende partijen brengen voor het overige geen concrete en valabele elementen bij die de grond in de beschikking en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen vermogen te ontcrachten of weerleggen.

De Raad herhaalt bovendien dat het feit dat uit een van de door verzoekende partijen als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als “bewijzen procedure tot bekomen staatloosheid” aangeduide documenten blijkt dat zij op 28 januari 2014 verklaarden en op een programma intekenden om vrijwillig te willen terugkeren naar Kosovo, hun verklaarde vrees ten aanzien van Kosovo op fundamentele wijze ondermijnt. Verzoekende partijen werpen geen ander licht op deze vaststelling, en ondernemen hiertoe zelfs geen poging.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS